

XXI.
ÉVFOLYAM 2009.
HÚSVÉT
A TATABÁNYAI BÁRDOS LÁSZLÓ
GIMNÁZIUM ÉLMÉNY-
MAGAZINJA, MEGJELNIK
ÉVENTE ÖTSZÖR

à la bárdos

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

A Diákbiológus és -környezet- védő Napok rendezvénye örök

Rövid előzetes az áprilisi programunkból

Már a tizedik alkalommal rendezi meg iskolánk minden második esztendőben a Diákbiológus és -környezetvédő Napok elnevezésű rendezvényt. A mostani tanév sem kivétel. Hogy milyen programokra számíthatunk az idén? Ezekből adunk egy kis előzetest. – MIHÓCZY MERCÉDESZ

Az iskola próbál hú maradni a hagyományokhoz, így mint mindig, a verseny most is két szekcióban zajlik: a biológia és a környezetvédelem szerelmesei mutathatják be előadásukat. A versenyzők nem kis feladatot vállaltak: nemcsak saját tudásukat kell megmutatniuk, hanem fel is kell kelteniük az érdeklődést választott témájuk iránt. Valószínűleg már mindenki hallott a globális felmelegedésről, a jégsapkák olvadásáról és a levegőszennyezésről, így nagy kihívás valami újjal előrukkolni. Persze az előbbiekről is érdemes szót ejteni, mert fontos, hogy az ifjabbak is tisztában legyenek a problémákkal, és próbáljanak tenni környezetükért. A biológia-szekció versenyzőinek feladata sem könnyebb. Azt hiszem, mindannyian, akik már tanultunk biológiát, tudjuk, milyen tág tudományágról van szó. Mindenkinek csak azt tudom javasolni, hogy üljön be az előadásokra, mert nemcsak új tudással gazdagodhat, hanem hasznosan töltheti el az idejét. És gondoljunk csak bele, lehet hogy a jövő leghíresebb orvosai állnak majd velünk szemben,

akik talán megtalálják a gyógyszert az AIDS-re!

Természetesen a rendezvényen nem csak a versenyzők prezentációi várják a diákokat. (El)ismert szakemberek előadásait is élvezhetjük. Hallhatunk majd a vesztélyes XXI. századról és arról, hogy a jelenlegi fejlődés fenntartható-e. Szó lesz a stresszről és annak hatásairól, továbbá a modern molekuláris genetikáról. Bepillantást nyerhetünk ezeken kívül a Vértes élővilágába és a hegyek gyomraiba. Iskolánkba egy patológus is ellátogat, aki a szervek, szövetek és sejtek színes világába kalauzolja el az érdeklődőket. Két fotókiállítást tekinthetünk meg, egyet a tengerek élővilágáról és egy másikat a természet szépségeiről.

Sok fakultatív programban vehetünk részt. Lesz ásvány-, illetve növénykiállítás és -vásár, könyvvásár, bonsaikiállítás továbbá a már hagyománnyá vált kisállat-bemutató. A rendezvény alatt folyamatos lesz a természetfilmek vetítése. A kényeztetésre vágyókat gyógymasször, az íráselemzés iránt érdeklődőket grafológus, az egészséges életmód szerelmeseit pedig természetgyógyász várja majd. Idén is lesz ismerkedési est teaházzal. Az udvarban szemétszobrokat tekinthetünk meg az alsóbb évfolyamok jóvoltából. A szokásos reformkonyha ebben a tanévben kicsit megváltozik. Már nem önkéntesek várják a korgó gyomrukat, hanem verseny indul az osztályok között. Egy saláta és valamilyen ital elkészítése lesz a verseny kötelező eleme, a szabadon vá-

lasztott pedig egy édesség. A két nap folyamán egy renthagyó esemény részesei lehetünk. 100 éve született névadónk, Bárdos László tanár úr. Az ő tiszteletére a végzős évfolyam fát ültet iskolánk udvarán.

Összegezve: idén is színes programok várják majd a diákokat, a pedagógusokat és a vendégeket. A környezetvédelem és a tehetség gondozás napjainkban egyre fontosabb kérdésekké válnak, tudják ezt iskolánk diákjai és dolgozói is. Bár sok dolog változik, diákok jönnek és mennek (vagy inkább ballagnak?), de reméljük, a Diákbiológus és -környezetvédő Napok rendezvénye örök.

BIORANDI

Igazán büszkéek lehetünk az iskolánkra! Színvonalas rendezvények, kiállítások, eredményes versenyek... és persze a nélkülözhetetlen zsebkendők a bokrokon, csipszes zacskók a foci pályán és kávéspoharak, amíg a szem ellát. Sajnos. Most először sétáltam végig úgy az udvaron és az aulában, hogy figyeltem is a környezetünket. A diákbiológus napok előtt kétfévente rohanó látványjavítást végzünk, akár egy tizenéves az első randevúja előtt. Gondosan összeszedjük az udvaron a szemetet, sőt – utóbbi nem a feladatunk! – még az iskola környékén is. Igyekszünk a minket körülvevő környezetet széppé varázsolni. Milyen érdekes, hogy ha muszáj, akkor meg tudjuk csinálni! Aztán ahogy elmúlik a randi, és lekerül a smink, a ruha, egyszerűen a máz, úgy tűnik el szemünk elől a firka nélküli pad, a rendezett udvar és a tiszta környék. Hát én erre azt mondom: bár minden nap biorandiból állna!

„...azt hittem, ember vagyok,
de azt már nem, hogy az is maradok”

Nagy hírek a kisvilágból

Tíz éve a NATO-ban

A TIT Hadtudományi és Biztonságpolitikai Közhasznú Egyesület egy hónappal ezelőtt meghirdetett egy versenyt, melynek témája: „Mit jelent számomra Magyarország NATO-tagsága?”. A Bárdos László Gimnázium képviselőjében két csapat indult. Az első csapat tagjait Szenkovics Szabolcs, Krajcár Dániel, Juhász Richárd, Frech Dániel és jómagam tettük ki, míg a másik csapatban Wiszt Attila, Demeter Máté, Horváth Márton, Molnár Viktor és Varga Péter indultak. Mindkét csapat tagjai 9. a osztályos tanulók, segítőtanárunk pedig Nagy Tamás tanár úr, az osztályfőnökük volt. Mint tudjuk, Magyarország Csehországgal és Lengyelországgal 1999. március 12-én lépett be az amerikai Missouriban a NATO-ba.

A tizéves évforduló apropójaként került megrendezésre a Parlamentben egy nemzetközi konferencia. A neves rendezvényre meghívást kapott a két bárdosos csapat. Sajnos Nagy Tamás tanár úr jelezte távolmaradási szándékát, így a kíséretet Krajcár Lajos, Krajcár Dani és a felesége vállalta el. Csütörtökön kora reggel indult Budapestre a népes csapat vonattal, majd egy kis metrózás után meg is érkeztünk a Parlament épülete elé. Ott várt minket az első regisztrációs pont, egy örbodé, ahol kikereszték a meghívottak listáján a nevünket, személyi igazolvány alapján. Itt kezdődtek a gondok, mivel nem mindenkinél volt személyi igazolvány. A katonák, igaz, kissé morcos tekintettel, de beengedtek minket. A XII-es kapunál várt ránk a második ellenőrző pont, ahol átvilágítottak bennünket. Ezzel természetesen a második problémával is szembesülnünk kellett, hiszen egyik barátunknál az örök egy kilenc mm-

es töltényhüvelyt találtak. Valljuk be, megesik az ilyen az emberrel...

Miután a harmadik, egyben utolsó regisztrációs ponton is átestünk, elfoglalhattuk a helyünket a karzaton. Remek kilátás nyílt onnan a Parlament felsőházi termébe. Az előadások rendkívül érdekesek voltak, beszélt többek között Jaap de Hoop Scheffer NATO-főtktár, Gyurcsány Ferenc ex-miniszterelnök, Göncz Kinga külügyminiszter. A felszólalók visszaemlékeztek az elmúlt tíz évre, majd célokat tűztek ki a jövőre nézve. Jaap de Hoop Scheffer a budapesti konferencián jelentette be Horvátország és Albánia NATO-csatlakozását. Az ünnepség végeztével felváltgák a szülinapi tortát, majd finom ebéddel kedveskedtek a meghívottaknak. Az élményektől elfáradva tértünk haza, és lelkesen mesélhettük azt, ami velünk történt.

KANYOK IMRE

Jutalomút a Parlamentbe

Iskolánk három tanulója részt vehetett a Városi Diákönkormányzat jóvoltából szervezett kiránduláson. Az úti cél az Országház volt, és a város közép- és általános iskoláiból 3-4, a DÖK-ben tevékenykedő vagy az iskolájáért szorgoskodó diákok jutalmazták meg ezzel az úttal.

A Bárdosból Juhász Szabina, Mányi-Szabó Attila és jómagam élhettünk az alkalommal, március 10-én a többiekkel együtt bevetük a Parlamentet. Egy előzetes megbeszélés után a Polgármesteri Hivatalból indultunk, egy nagy busznyi diák, 3 felnőtt meg a sofőr. A hangulat végig jó volt, míg felértünk Budapestre. Hamarabb érkezünk, mint ahogy várták a csoportunkat, ezért az Országház melletti parkban sétáltunk egy kicsit. Kellemes hely, padokkal és szobrokkal övezett zöld terület. A Kossuth-szobor például akkora, hogy Szabina mindössze a térdéig ér csak. Az út túlsó oldalán a Néprajzi Múzeum épülete néz a park felé a hatalmas korinthuszi oszlopokkal szegélyezett bejáratával. Fél óra várakozás után bemehettünk az épületbe, amit nagyon őriznek, a tászkákat átnézik, és mindenkinek át kell mennie egy „csipogós” kapun. Egy hölgy vezetett végig minket az egyik szárnyon, az egész Parlamentet sajnos nem láttuk, bár elég fárasztó út lett volna, az biztos. Nekem személy szerint a Kupolaterem tetszett a legjobban a sok uralkodó szobrával és a Szent Koronával a közepén, és persze a különböző freskók és a festett hatalmas ablakok. Amit az idegen-

vezető mondott, abból sajnos sokat nem hallottam, és a tanácstermet sem láttam teljesen saroktól sarokig, mert annyian voltunk. Különlegesen érzi azért az ember magát, hogy beléphet egy olyan épületbe, ahol történelmi személyek szivaroztak a folyosókon, ahol az ország ügyeit intézték és intézik ma is. Engem meglepett, hogy amikor megépítették a Parlamentet (a munkálatok 1885-1992 között tartottak) Steindl Imre tervei alapján, a tanácsterembe már fűtő- és hűtőrendszereket is bevezettek. Hogy az épület gótikus, barokk és reneszánsz jegyeit ne csúfítsák el holmi kéményekkel, egy másik kis épületből hozták a hideget és a meleget. Nyáron hatalmas szárazjég tömbökkel enyhítették a hőséget, ez volt a mai klímák őse. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondom, hogy jó kedd délutáni időtöltés volt ez, és minden magyar embernek életében egyszer azért érdemes megnéznie belülről is az Országházat, nem csak tévéközvetítésekből vagy kívülről a két őrző oroszlánt. A főváros gyönyörű épületei sokszor bámolatba ejtettek már, de azt nem gondoltam, hogy belül is ennyi csodát rejtenek.

KOLLÁR ALEXANDRA

Mi leszek, ha nagy leszek?

A pályaválasztás nehéz döntés. Ezt már mindannyian tudjuk, akik küzd(ött)ünk azzal a problémával, hogy nem tudjuk, merre tovább. Ennek a dilemmának a megoldását próbálta megkönnyíteni a Rotary és a Rotaract club. Az általuk rendezett Mi leszek, ha nagy leszek című előadáson saját szakmájukban sikeres embereket hallhattunk beszélni munkájukról. A meghívottak között volt fogorvos, magánnyomozó, építész és matematikus-informatikus is. Meséltek szakmájuk előnyeiről és árnyoldalairól, illetve a Rotary club tevékenységéről. Ha valakit érdekelt az adott szakma, a kérdésekre is válaszoltak. Sosem gondoltam volna például, hogy egy építész akár napi 12 órát is dolgozhat, vagy hogy egy saját fogorvosi magánrendelő nyitására tízmillió forint szükséges. A legérdekesebb életpályával a matematikus-informatikus büszkélkedhetett. Ő arról a korszakról is mesélt, amikor a számítógépek még egész termeket foglaltak el. Számomra mégis talán a magánnyomozó beszámolója volt a legizgalmasabb, annak ellenére, hogy ez a pálya egy kicsit sem érdekel. Kiderült, hogy nincs szükség rendőri végzettségre

ahhoz, hogy valaki magánnyomozó lehessen. „Csak” egy tanfolyamot kell elvégezni és letenni egy vizsgát. Bár, mint mondta, nekik sem könnyebb hozzájutni az információkhoz, hiszen ugyanolyan törvényes eszközöket vehetnek be, mint mi, közemberek. (Ennyit a hollywoodi filmekből ismert módszerekről.) Ő a rendőri pálya iránt érdeklődőknek is tudott segíteni, hiszen korábban Tata város rendőrfőkapitánya volt. Reméljük, sok bárdososnak segített az előadás a nagy döntés meghozatalában.

MIHÓCZY MERCÉDESZ

Rendhagyó énekóra!

A világhírű Muzsikás együttes április 3-án érkezett iskolánkba. Céljuk az volt, hogy a fiatalok minél több zenei műfajt megismerjenek a népzenei komolyzenén keresztül a dzsessz, illetve a kelta zenéig. Ezért nagyszabású programba kezdtek, melynek a rendhagyó iskolai énekóra is része. Az együttes önéletrajzát indította el turnéját 2004-ben. A program eddig eljutott több mint 160 település 180 iskolájába, negyven ezer diáknak és háromezer pedagógusnak nyújtott feledhetetlen élményt. A Muzsikás együttes koncertje alatt érdekes és fontos információk hangzanak majd el. A rendhagyó iskolai énekóra idejére összevonnak több osztályt is egy erre alkalmas helyiségben. A zenészek szeretnék a diákokat is aktivizálni. Reméljük, hogy programjuk kapcsán sikerül egyre több emberrel megszerettetni a magyar népzenei és, hiszen ez ősi kultúránk egyik legszebb kifejezőeszköze. Oscar Wilde sorai is e gondolatot tükrözik: „A zene lelkünkben olyan múltat kelt életre, amelyet mi nem is ismerünk”.

VÁRADI ÁGNES

À LA BÁRDOS ➤ A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XXI. évf., 2009. húsvét hava. Lapszerkesztők: Bérces Karolina, Csonka Nikolett, Giczey Csenge, Mihóczy Mercédesz. Munkatársak: Váradi Ágnes és Weiszgruber Dóra. Felelős szerkesztő: Nagy Tamás. Olvasószerkesztő: Dobrova Zita és Sipos Etelka. Felelős kiadó: Sándor János igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tata-bánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: zekany@chello.hu, dzit@vipmail.hu Ismételt felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a korrekt tájékoztatás érdekében a cikkeknek akkor is megjelenést biztosítunk, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet.

Jaap de Hoop Scheffer, a NATO főtktára

FORRÁS: INTERNET

A torkán ragadott oktatás

Mi isszuk meg a levét?

Az elmúlt pár héten rengeteg pletyka röppent fel a tatabányai iskolák helyzetéről, a város spórolási lehetőségeiről. Akárhogy nem szeretnénk, sajnos tudomást kell vennünk a valóságról, a gazdasági válságról és a minket érintő megszorító intézkedésekről. Fogalmazzunk úgy, hogy szorosabbra kell húzni a derékszíjat. Mindezt azonban nem lehet légből kapott információkra építeni. A helyi képviselő, Pleier Tamás tanár úr rávilágított a problémák eredetére, komolyságára, hogy ezeket a sorokat olvasva legyen fogalmunk a minket érintő kérdésekről.

Természetesen az első kérdésem az volt, hogy egyáltalán miről is van szó. Úgy érzem, ezzel a tájékozatlansággal nem vagyok egyedül. A tanár úr elmosolyodott, és belevágtunk a lelegejéről. Az oktatás állami feladat, amelynek költségeit 60%-ban az állam, 40%-ban az önkormányzat fizeti. Ez az állami 60%, mint támogatás azonban 2004 óta előbb stagnált, majd folyamatosan csökkent. A másik probléma az 1994-től csökkenő gyereklétszám. Az akkori körülbelül 7900 fő helyett most csak 5300 fő körüli az iskolások száma Tatabányán. A harmadik probléma a közüzemi díjak emelkedése, amely miatt hiány keletkezik a költségvetésben. Ez többszáz millió forintot jelent városunk számára. A különböző intézmények fenntartása ezeknek a költségeknek az egyharmadát teszik ki, és ebből az egy harmadból a legtöbb összeg a bérek kifizetésére megy el. Természetes tehát, hogy ha a város kevesebbet kap, akkor kevesebbet is ad, és csak azon tud spórolni, ami a saját költsége, azaz csak rajtunk? Pleier tanár úr ezzel kapcsolatban felhívta a figyelmemet, hogy nemcsak az iskolák sínylik meg, hogy úgy mondjam, a spórolást, hanem a különböző sport- és kulturális egyesületeknek szánt támogatás is csökken.

Visszatérve az iskolákhoz, óvodákhoz, ennek a spórolásnak és a költségek csökkentésének három módja van. Az első lehetne azon intézmények bezárása, amelyekben kevés a gyermek. Ilyenre sajnos már volt példa, hiszen a régebbi Arany János Általános Iskola épülete ma a MÜTF „B” szárnya. A második megoldás az intézmények összevonása, amely jelenleg is történik. A harmadik pedig az egyszerű „várunk és majd lesz valami” lenne. Amelynek vélhetőleg katasztrofális következményei lennének egy városra nézve.

VITA A NÉVRŐL

A tatabányai iskola-összevonások, gazdasági megszorító intézkedések sajnos egyre inkább átpolitizálódnak. Ez konkrétan a város óvárosi részén bukott ki. Ott ugyanis összevonásra került a Ságvári Endre és a József Attila Általános Iskola. Az egyesülés után harc robbant ki az intézmény nevével. A változásra nagyon érzékeny, a múlttal szembenézni nem akaró politikusok minden követ megmozgattak a Ságvári Endre név fennmaradásáért. Életben tarthatóbbnak minősítették a József Attilánál vagy Móra Ferencnél.

A válság hatására gyors döntést kell hoznia a vezetőségnek, így választották az összevonást, mint lehetséges megoldást. A tanár úr hozzátette, hogy nagyon sürgtetett az idő, hiszen csak március végéig lehet változtatni, hogy azután lehessen tervezni a következő tanév menetrendjét. Ez az összevonás lehet területi elvű. Például egy óvárosi iskola és egy óvárosi óvoda létrejötte. De dönthetnek szakmai elv alapján. Ez azt jelenti, hogy például a műszaki iskolák kerülhetnének összevonásra, ahol lenne általános és szakképzés is. Így különböző központokat is létre lehetne hozni. Ebben az esetben a kulcsszó, hogy kevesebb vezetőre

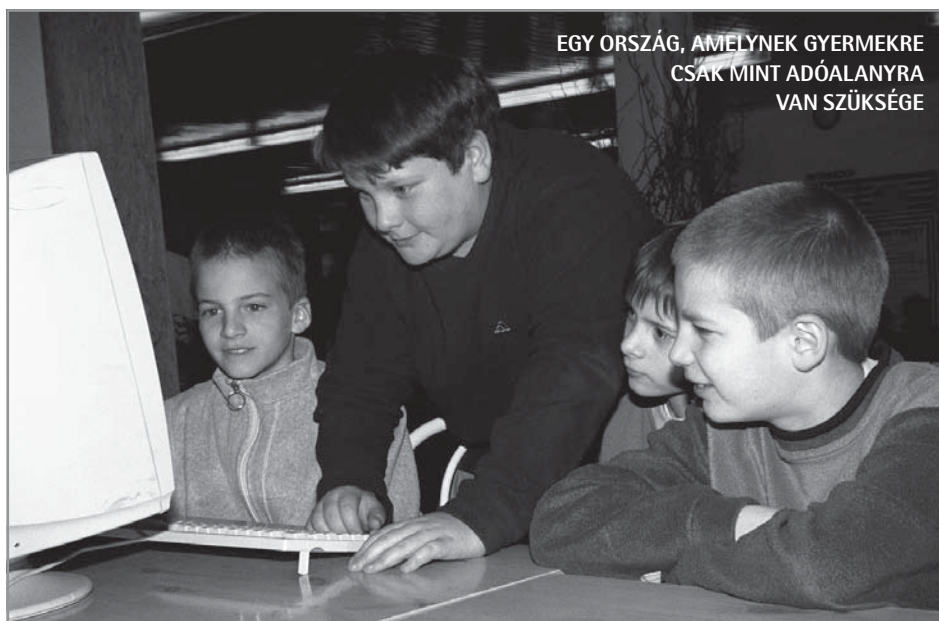
lenne szükség, feltehetőleg kevesebb lenne az álláshely. Ezenkívül van még egy harmadik elv, a gazdasági, amely az összes általános iskola, óvoda összevonását jelentené. Ilyen esetben egy iskolacsoportban elég lenne csak egy gazdasági vezető, ügyintéző. Mint láthatjuk, a lényeg bármelyik esetben a spórolás lehetősége, a kiadások csökkentése. Akár egy háztartásban, csak hogy itt emberek munkalehetőségei, gyermekek iskoláztatása forog kockán. Pleier Tamás tanár úr hozzátette, hogy ez szükségintézkedés, nem előre tervezett. A romló körülményekhez igazodni kell, mert egyébként a vezetés kerül veszélybe. A város előbb-utóbb nem tudná saját maga fenntartani az intézményeit, hitelek felvételére kényszerülne, és akár el is adósodhatna. Így hát fogalmazzhatunk úgy, hogy a két rossz közül ez látszik kifizetődőbbnek.

Beszélgetésünk végén természetesen megkérdeztem, hogy a mi Bárdosoknak ebben a színdarabban milyen szerep jut? Azt a választ kaptam, hogy szakmai önállóságunk megmarad, de gazdaságilag közös igazgatás alá kerülünk a közigazgatási és a Mikes Kelemen szakközépiskolákkal. Mindemellett a közös terhek ezentúl begyűjtésre kerülnek. Így például a mindennap használatos eszközök, fénymásoló papírok.

Azok az iskolák és óvodák, amelyek összevonásra kerülnek, új nehézségekkel néznek szembe, a munkahelyek száma és lehetősége is átalakulhat. Ez nagyon sok dolgozót és gyereket érint. Bár összevonásról beszélünk, mégis fontos megemlíteni, hogy ez nem konkrét épületbezárásokat jelent, hanem a szerepük változik meg, a hovatartozásuk, de helyben maradnak.

CSONKA NIKI

Ságvári Endre az illegális (törvényen kívüli) magyarországi kommunista mozgalom egyik vezetője volt, aki 1944. július 27-én egy kávéházban tüzet nyitott az ellene jogszzerűen intézkedő rendőrökre. Azok viszonozták a tüzet. A küzdelemben Ságvári és egy rendőr életét veszítette, a másik két rendőr súlyosan megsérült. Tatabányán egy fő utca, általános iskola és lakótelep őrzi a nevét.

EGY ORSZÁG, AMELYNEK GYERMEKRE CSAK MINT ADÓALANYRA VAN SZÜKSÉGE

Egy tanár, „az utca embere” és egy diák véleménye

GYÁRBEZÁRÁSOK, munkahelyek megszűnése, létszámleépítés, infláció, hiány, adósságok, csőd. Világméretű gazdasági válság van. Ezt harsogja a tévé, a rádió, az újság, de már a csapból is ez folyik. Nemcsak a magáncégeknek és a vállalkozóknak kell „meghúzni a nadrágszíjat”, az állami cégeknek és az önkormányzatoknak is. Hol tartunk most?

A februári közgyűlésen a képviselő-testület iskolaösszevonásokról döntött. Választhattak az intézmények megszüntetése és az összevonások között. Az utóbbi mellett döntöttek 200 milliós megtakarítás reményében. Március 26-án azonban újabb közgyűlésre került sor. A testület szerint várhatóan 40 álláshellyel lesz kevesebb az összevonások után, ellenben a Pedagógusok Szakszervezetének titkára 70-80 fő közé becsülte

FOTÓ: NAGY TAMÁS

a megszűnő állások számát. Az oktatási bizottság elnöke a megszorítások miatt lemondott, a képviselő-testület pedig 30 százalékkal csökkentette a napközis csoportok számát.

Mit mond erről egy az összevonásokban érintett tanár?

☛ **Mennyire tájékozott az iskolák körüli átszervezésekről, összevonásokról?**

– A februárban összeült közgyűlés első döntése szerint elvették volna az iskolák nevét, tömbösítették volna őket. Újvárosi és Óvárosi Általános Iskola néven működtek volna tovább a területi felosztás alapján. Általános Művelődési Központok létrehozását is tervezték. (Szám szerint hármát.) Két nemzetiségi (német és szlovák), valamint egy kertvárosi ÁMK jött volna létre. Ez a verzió ropant felháborító, hiszen így az iskolák arctalaná válnak. Ahogyan a mondás is szól: „Nomen est omen”- avagy- „A név kötelez.” Az iskoláknak hagyományaik vannak. Pontosán a név az, ami megkülönböztette őket egymástól, hiszen egy zenére fogékony gyereket nem valószínű, hogy egy matematikára ráerősítő intézménybe fogja iratni a kedves szülő. Így tehát a Kodály iskolában teljesen más hagyományok, szokások és kiemelt

tantárgyak vannak, mint például a Bolyaiban.

A napközis csoportok számát 30%-kal csökkentik. Ez létszámleépítéssel jár, ami pedig nagyobb létszámú csoportokat eredményez. Ez nagyban megnehezíti a pedagógus munkáját ott, ahol sok a problémás, úgynevezett BTM-es (beilleszkedési, tanulási és magatartászavaros), illetve SNI-s (sajátos nevelési igényű) gyerek. Nemcsak a figyelem lesz osztottabb, és a tanulókat nehezebb lekötöni, a tanár is sokkal fáradtabbá válik.

A márciusi közgyűlésen annyival enyhítették a döntést, hogy az iskolák megtarthatják a nevüket, de egyesek telephelyként fognak funkcionálni (pl.: József Attila Általános Iskola Telephely).

(általános iskolai pedagógus)

Hogyan vélekedik erről az utca embere?

☛ **Mi a véleménye arról, hogy az önkormányzat költségcsökkentés céljából iskolákat von össze?**

– Jó ötletnek tartom. Véleményem szerint, mivel az iskolák működését az állam illetve az önkormányzatok finanszírozzák, jogos a döntés, hogy a kihasználatlan iskolákat összevonják. Az ország rossz gazdasági helyzete miatt erre szükség van, nem véletlenül hozta meg döntését a

testület. Éppen ideje volt, hogy ami „kicsiben” a vállalkozásoknál, illetve a multinacionális cégeknél érvényesül (ezzel a leépítésekre és a költségcsökkentésre gondolok), azt az állam is megtegyje. Úgy gondolom, a következő lépés az állami hivatali alkalmazottak leépítése lesz, hiszen azoknak az állásoknak a fizetése is az adófizetők pénzéből megy, ami pedig – mint tudjuk – egyre kevesebb. A jelenlegi helyzetben ezek a lépések sajnos indokoltak. (vállalkozó)

☛ **Mi a véleménye erről a diáknak?**

– A tények és vélemények ismeretében azt gondolom, hogy a megszorítások indokoltak a hiány és a kihasználatlanság miatt, viszont ezek megvalósításának módjával nem értek egyet. Úgy vélem, mindenképp konzultálni kellett volna az iskolák vezetőivel és illetékes szakemberekkel. Bár tisztában vagyok vele, hogy ilyen helyzetben olyan megoldás, ami mindenkinek megfelelő, valószínűleg nem létezik, a lehető legjobbat meg kellett volna próbálni teljesíteni. Remélhetőleg az összevonások gazdaságilag meghozzák a várt eredményt, a tanárok pedig boldogulni fognak a megnövekedett tanulói létszámmal.

WEISZENGRUBER DÓRA

Az utolsó bőr

Egy 12. a osztályos diák szenvedései

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

TI, FIATAL Bárdososok, kik elgondolkodtatok már azon, milyen lehet az első emelet olümposzi magasságában és misztikus világában élő végzősök élete, s azt hittétek, tudjátok, hogyan is telnek napjaink, most majd kiderül, hogy fogalmatok sincs.

A legtöbben talán csak annyit láttok belőlünk, hogy szüneteink nagy részét az aulában töltjük, kávékkal, süttikkel meg szendvicsekkel mászkálunk ide-oda, és néha beslatyogunk órára. De ez mind csak álca! Valójában ezekkel a tevékenységekkel próbáljuk palástolni szenvedéseinket..., mert miket is kell kiállnia egy végzősnek?

Agyi megterhelésünkkel csak lelki traumáink rosszabbak. Szeptemberben az emberben elkezd motoszkálni egy gondolat, ami később egyre inkább a felszínre tör és kétségbeesési rohamokban illetve öregembereket megszégyenítő elérke-

nyülésekben nyilvánul meg. Ez a gondolat nem más, mint az, hogy az életünk majdnem felét felölelő nyolc bárdosos évből ez az utolsó. Az év elején még úgy gondoljuk: „egy teljes tanévünk van, gyerekek”... Kampányhét: „még csak most kezdődött el, nyugj”... December: „háát, mindjárt itt a téli szünet, de utána a második félév még hátra van azért”... Szalagavató: „az egy dolog, hogy már megkaptuk a szalagot, de még van három hónap, az még sok, ugye, az még elég mindenre?”... Március vége: „de... de hát... hova lett az elmúlt hét hónap... valaki állítsa meg az időt!”... Bizony, nyolc év az nyolc év.

De ezzel nincs vége a lelki megpróbáltatásoknak. Az érettségi, amely április közeledtével egyre inkább a pokol kapujaként jelenik meg, szintén páni félelemmel tölti el az ártatlan végzős diákot (itt szeretném részvételem nyilvánítani az emelt szín-

ten érettségizőknek). Kétségbeejtő az is, hogy úgy érzem, agysejtjeim száma az idő előrehaladtával egyre csökken (– itt nem az alkoholra gondolok), és nem tudom, mi lesz így majd az egyetemen. Egyetem??? Ugyan már! Esély sincs rá! Mindannyiunk fejében megfordult már a csövesként élés gondolata, hiszen az átlagos érettségi-pánikon túl tanáraink is gondoskodnak róla, hogy még véletlenül se érezzük úgy, hogy tudunk valamit is. Egyre nagyobb buzgalommal adják fel a házi feladatokat... persze, jöhet még a 2456-os, az 57-es is nyugodtan! Verselemzés szintén holnapra? Simán! „Kurzen text” németből? Naná, úgyis maradt volna még 5 perc szabadidőm... A ki adta ki mikor a mit, illetve a gondoltam egy számra, mekkora a gúla térfogata szintű feladatok mindig nagy élményt jelentenek.

A napi hat vagy öt plusz két emelt óra felér egy lélekablással, ami után inkább múmiákat, mint diákokat lehet látni a termüknél. Néha elkapja az embert a kéjes gondolat, hogy kiugorjon az ablakon, ezáltal megmentse magát, ...de ezt inkább mégse...” órán, könyvek közt halni meg”. Otthon az agy azonnal kikapcsol, majd késő délután fele csökkentett módban újra indul: „hű, a házit meg kéne írni..., de utána még érettségi feladatok, na ne, azt majd máskor...” A „máskor” nem igazán szokott előjönni.

A felgyülemlett feszültség egy része tesiórán vezetődik le, amikor is foci címén lapítjuk ki a másikat rögbiseket megszégyenítő módon. A másik részét poénkodás formájában próbáljuk meg feloldani, ez hozhatta létre azt a téveszmét, hogy a végzősök vidámak...

Persze, azért nem ilyen szörnyű minden. Klassz dolog végzősnek lenni, de azért fáj is itt belül, hogy néhány hét múlva el kell hagyni a jó öreg Bárdost, a második otthonunkat. Összel valami új kezdődik majd, egy másik szép korszak, de ide mindig szívesen fogunk visszatérni.

PLEIER TAMÁS ERIK

Ki is az a Spiegelmann Laura?

NOS, NEM hiszem, hogy sokan hallottak volna erről a botrányos sztoriról. Ha mégis, akkor tévedtem. Egy rejtélyes és ismeretlen szerző által kiadott könyv borzolja manapság a kedélyeket. A befogadó közönség és a kritikusok megbotránkoztak a regényen. Borzasztóan szókimondó, és ami még inkább sokkoló lehet, az az, hogy nem tudjuk, ki az, aki ilyen őszintén ábrázol egy napjainkban élő, harmincas szingli nőt (akinek életében az alkohol és a szex a meghatározó). Az „irodalmárok” körében mindenestre igen nagy port kavart a regény. Megkezdődtek a találgatások: vajon ki bújhatott az álarc mögé? Mert abban szinte mindenki egyetért, hogy Spiegelmann Laura nem létezik. Legtöbbjük azt állítja,

FOTÓ: INTERNET

hogy nem nő a könyv írója. Hiszen melyik nő merne ilyen gusztustalanul őszintén vallani az életéről? Legésszerűbbnek az tűnik, hogy férfi volt az „elkövető”. A hozzáértők többsége pedig azt állítja, hogy Garaczi László lehet a szerző. Azt kell mondanom, hogy elképzelhető. Hiszen ez az ötvenes éveiben járó férfi már megannyi publikációval a háta mögött miért ne adhatna ki egy ilyen könyvet, egy ilyen regényt, ami teljesen felborzolja az olvasók és az egész irodalmi közeg idegeit? Bár rengeteg cikkben és interjúban fagatják a témáról, Garaczi László teljes mértékben tagadja, hogy ő lenne a szerző. Meglehet, csak tovább növelte a könyv körüli feszültséget, amikor a Szépirók Őszi Fesztiválján Garaczi László jelent

meg Spiegelmann Laura helyett mondván az író nő kérte erre. Garaczi pedig nem győzte hangsúlyozni, hogy a saját véleményét mondja el a műről, és bár ő hiába tudja az igazságot, senki sem hisz neki, és még bizonyítani sem tudja ártatlanságát. Elmondta, hogy sajnálja, hogy a kritikusokat jobban foglalkoztatja, hogy ki rejtőzik az álarc mögött, ahelyett hogy a regénnyel foglalkoznának. Az én véleményem nem egyezik a hozzáértőkével.

Miért ne írhatna egy nő is ilyet? Maradi dolognak tartom azt a fajta hozzáállást (főként a XXI. században), miszerint egy nő nem beszélhet – vagy ebben az esetben írhat – ilyen őszintén, itt-ott kissé primitíven. Ugyanúgy rendelkezik minden joggal, hogy kinyilvánítsa véleményét. Sokan mondják, hogy ha mégis írónőről beszélünk, talán azért nem vállalja fel magát, mert önéletrajzi elemként beleszótt a maga kis titkait is. De ha így is van, kérdezem én, miért kellene szégyenkeznie a múltja miatt?

Mivel azonban semmiféle kézzel fogható bizonyíték nincsen senki markában, így továbbra is csak találgathatunk. Illetve valaki tudja az igazságot. Az a valaki pedig Garaczi László maga. Hiszen ő csak tisztában van vele, hogy van-e valami köze a könyvhöz. Vagy talán Spiegelmann Laura tényleg létezik, és egy hús-vér nő az, aki ilyet ír? Én úgy gondolom, döntse el mindenki maga, mi az igazság, amíg egyszer – egy jó PR-pillanatban – ki nem derül. Ha valaki érdeklődik a téma iránt, kutasson kicsit, olvasson utána! Vagy ha nagyon érdekli, akkor olvassa el a könyvet is. Apropó – a regény! Nos, a címe: Édeskevés. Sokat sejtet. Mint az író(nő) jól csengő (ál)neve.

JÁRFÁS VIVIEN

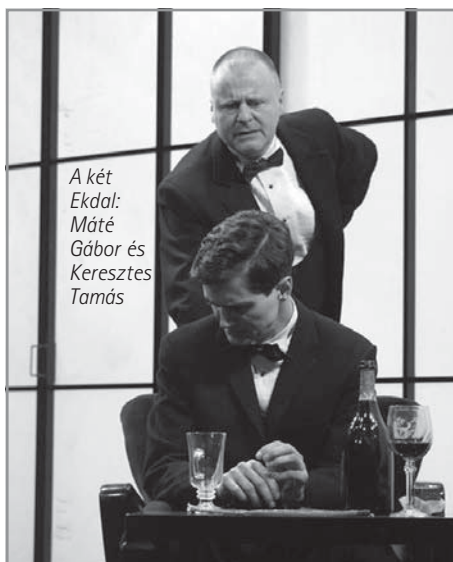
Megelevenedett a kötelező

Iskolánkban március 21-én a felsőbb évfolyamosok közül néhányan megnézhették Ibsen híres drámáját, A vadkacsát.

Az előadás egy szép tavaszi estén volt a Katona József Színházban, Budapesten. A drámát Ascher Tamás rendezte, aki többek között még az Ivanov és a Barbárok című darabot is jegyzi a most sikeresnek tartott darabok közül. A történet egyszerre bonyolult és egyszerű. Hjalmar Ekdal és Gregers Werle ifjúkori barátok. Tizenöt év után találkoznak. Gregers nem akar tudomást venni az évek múlásáról, nem tud beletörődni, hogy Hjalmar nem azonos az egykori, csillogóan tehetséges fiatalemberrel, és elhatározza, hogy kiszabadítja banális, hétköznapi életéből. Hjalmar tulajdonképpen boldogan él, s a kiszabadítási kísérlet katasztrófális következményekkel jár. Hjalmar feleségéről ugyanis kiderül, hogy egykori munkaadójától, az idősebb Werlétől született lánya,

Hedvig. Hjamar ezért elfordul „lányától”, aki végül ennek az egész kísérletnek az áldozatává válik.

A szereposztás nagyszerű volt, sok híres színésszel élhettük át ezt a történetet. A főbb szerepekben Fekete Ernőt, Haumann Pétert, Keresztes

A két Ekdal: Máté Gábor és Keresztes Tamás

Tamást, Máté Gábort, Fullajtár Andreát, Simkó Katalint és Bezerédi Zoltánt láthattuk. De nemcsak a színészek miatt volt érdemes elmenni, hanem a díszlet, a zene és a jelmezek is magukért beszéltek. A díszlet nagyszerűen hangsúlyozta az öreg Ekdal számára oly fontos padlás szerepét, ahol a kacsát tartották. A helyszínváltoztatások között hallott zene sem öncélú időhúzás, a darabban fontos szerepet kap: – a családi idillt szemléltető – el is éneklik a színészek, sőt a főszereplő, Fekete Ernő még fuvalón is eljátssza. A jelmezek, melyeket Szakács Györgyi álmodott meg, híven tükrözték a 19. századi polgári viseletet. A színházi felvételt 2008-ban még DVD-n is kiadták, így bármikor meg lehet nézni. De szigorúan csak akkor, ha az ember már olvasta előtte!

Számomra a darab megértése így sokkal könnyebb volt. Olvasása és elemzése közben nem lehetett ilyen jól átérezni a dráma lényegét. De így, színpadon előadva, végre megértettem, hogy eddig miről is olvastam, és hogy miről beszélünk az irodalomórán.

Remélem, még sok ilyen előadáson vehetek részt, és legközelebb megtelik a busz is.

MAGI CINTIA

Made in Hungária

A Fenyő Miklós életéről szóló, tavaly nyáron forgatott filmet 2009 februárjában mutatták be a mozikban. Megérte a pénz kiadni a nagy reklámkampányra: az összes internetes fórumon ilyeneket lehet olvasni: „Oltári film, király a zenéje... stb!” És tényleg így van. Elkezdődik a film, és egyszerűen minden néző lába a ritmusra dobol az előtte ülő háttámláján.

Osztályunk moziőrült egysége újból filmet nézett (jobb híján) a Vértes Center egyik vetítőtermében. Coca-colát szürcsölve, popcornot rágva figyeltük, milyen volt még nem is olyan régen fiatalnak lenni ebben az országban – és alig hittünk a szemünknek.

Magyarország, az 1960-as évek, tombol a gulyásshocializmus, „rend volt, csend volt, fegyelem” mondta Scherer Péter, azaz Bigali a film kezdő kockáiban. A polgárok nyugatról kisebb híreket kaphattak nagyobb büntetések nélkül, na de az a „vírus”, amit Miki hozott magával, hat év letöltendő fegyházbüntetés. Én – a 21. századi ember – csak pislogok: ezért fegyház? Hát igen... de azért elég hamar sikerült elterjeszteni ezt a kórt. Végre valami lázadó, lüktető zene, amire lehet táncolni! És a lényeg, hogy nyugatról jött.

Majális Angyalföldön, minden matrózbúzos kislány és idős hölgy hallgatja a Figaró együttes igazán politikabarát dalait, bár csak a nénik döntögetik a fejüket jobbra-balra. A színpad mögött a fiatalok a jól megérdemelt bambit iszogatják, amikor betoppan Miki, a rég látott haver, az elvises öngyújtóval, az eredeti whiskyvel. Ő a menő, nem kétséges, így Röné (a helyi alfa hím, akit Fenyő Iván alakít), rögtön fenyegetve érzi posztját. Miki felmegy a színpadra, és a zongorával felpezsdíti a hangulatot, és énekel: „Amerika hangja elszabadult a parkban...” Valóban. Persze a rend őrzőinek ez csak akkor tűnik fel, mikor Bigali riadót fúj, ennek eredménye a tömegoszlatás tankból – vízágyúval. A film a két zenészfiú közötti konfliktust mutatja be – na és persze azt, hogy a szerelem és a rock' roll mindent legyőz.

Az idősebb (nálam idősebb) korosztálynak ismerős volt minden egyes Hungária-dal, hallani lehetett a dúdolgatást a vetítés alatt, s amikor vége lett a filmnek, sokan még bent maradtunk meghallgatni az utolsó számot is. Miki szerepét Szabó Kimmel Tamás, s első szerelmét, Verát Kiss Tünde alakította. A dallamok a régié, csak az énekesek újak, nem Fenyő Miklós. Bár így is azt kell mondanom, remek lett a filmhez készült album. Aki meghallja, tuti fix, hogy táncra perdül, és egyesek szerint vannak olyan számok a CD-n, amiket az aktuális színészek jobban adnak elő, mint elődjük. A sikerhez a tehetséges színészek és táncosok mellett a kamerák mögött mozgó emberek is hozzájárultak, mivel rengeteg vicces jelenet, romantika, és még akciójelenet is volt a filmben. Ha jól tudom, nem forgatták kaszkadőrökkel a szereplők helyett a veszélyesebb jeleneteket sem, mint például azt, amikor kiugranak az ablakon. A

AZ OLDALPÁR KÉPEI AZ INTERNETRŐL SZÁRMAZNAK

sztájlisznak sem volt könnyű dolga, ugyanis a sok statisztának irtó nehéz feladat volt reprodukálni nagyanyáink régi ruhadarabjait. A tipikus pöttyös szoknya, nagy fülbevaló és cicasmink totálisan uralta az irányzatot, a fiúk lenyalt haja és lakkos cipője is pont beleillett a kor hangulatába. Kifejezetten tetszett, hogy a lányok nem nádszálak voltak, kár hogy a jelenben ez nem éppen divat. Attól függetlenül, hogy először kicsit komikusnak tűntek a cuccok, a végére minden lány olvadozott, és biztos vagyok benne, hogy ha megkérdeznék akárkit, hogy ennek a filmnek az alapján élne-e abban a korban, igent mondana, hiszen annyira élettel teli, és szenvedélyesnek tűnt az egész. Persze a film egyfajta felturbóztatása a valóságnak, de egy közös divatmozgalom csak jobban összetartja a fiatalságot, mint a mai ezerfajta stílus,

ami csak felszabdálja és falakat emel a különböző srácok közé.

Azt kell mondanom, a magyar közönség kis része szereti csak a magyar filmeket, (személy szerint én imádom őket), de a Made in Hungaria mindenki tetszését elnyeri. Ez a film lehetőséget ad arra, hogy betekintsünk egy – tudom, nagyon idealizált – régi, élettel teli korba, ahol a fiatalság azt jelentette, hogy bármit megtehetsz. A Barátság és a Szerelm volt az élet értelme, és más nem számított, csak az, hogy jól érezd magad.

A mozirajongó egység már tervezi az új mozilátogatást. Idén még egy, kicsit kisebb közönségre korlátozott magyar film, a Papirkutyák kerül bemutatásra. Sejtésem szerint hatalmasat fog aratni. Mi megnézzük!

KOLLÁR ALEXANDRA

Gettómilliomos

Oscar-eső a dzsungelből

Új szenzációtól harsog a filmvilág, ugyanis nemrégiben mutatták be Danny Boyle új filmjét, a Gettómilliomost.

A filmet nézve nekem elsőre az jutott eszembe, hogy olyan, mint amikor a kezdő szakácsnő nyitott ablaknál főz, közben a szél lapozgat a szakácskönyvben, és elkészül a babos-mákos-túrós-húsleves. A film is ilyesmi: kicsit akció, kicsit romantikus, kicsit vígjáték, a dokumentumfilmek valóságával fűszerezve igényes kivitelezésben.

Az alaptörténet roppant egyszerű, a nyomor negyedben élő, alacsony iskolázott fiú megnyeri a hazánkban is ismert Legyen Ön is milliomos indiai kiadásának fődíját. Az utolsó kérdés előtt csalással vádolják meg, ezért vallatni kezdi a rendőrség, amely során kiderül, hogy minden egyes választ az eddigi élete során szerzett tapasztalataiból tud...

Mindez elsőre kissé ideálizálnak tűnhet, ám ha jobban odafigyelünk a történések hátterére, az utcára, a kör-

nyezetre, rájövünk, hogy mégsem az a tipikus hollywoodi tündérmese. Tükröt mutat a nyomor negyed életkörülményeiről, korrupcióról, az emberi élet értéktelenségéről, mézárásról. Megdöbönt és elborzaszt. Az európai néző a happy end elenére ráébred, hogy a saját életszínvonalával az ottani putrihoz képest királyi elégedettséggel gondolhat a központi fűtéses, ivóvizes, csatornás, kábeltéves panellakására. Ilyenkor megnyugszunk egy kicsit, és – ha csak pár percre is, de – örülünk, hogy élünk.

Igy hát nem is csoda, hogy a Gettómilliomos nyolc Oscar-díjat és számtalan más elismerést söpört be. Elnyerte a legjobb adaptált forgatókönyv, a legjobb fényképezés, a legjobb hangkeverés, a legjobb vágásnak, a legjobb eredeti filmzenének, a legjobb eredeti filmdalnak, illetve a legjobb filmnek járó díjat. A gyerekszereplők fantasztikus alakítása figyelemre méltó, az angol főszereplő alakítása feledhető volt.

Mindent összevetve én személy szerint meg vagyok vele elégedve. A kíváncságműsorok sablonjával élve pedig: küldeném mindenkinek, aki szereti (a jó filmeket).

WEISZENGRUBER DÓRA

Kovács Anna

U2

No Line On The Horizon. Ezt a címet viseli a U2 zenekar új albuma, amelynek tizennégy állomásos európai koncertturnéjára immár 312 000 jegy kelt el.

A zenekar kiadványai között ez a tizedik lemez ami listavezető a brit albumlistán, nem csoda, hogy az év eddigi leggyorsabban fogyó CD-je. Emellett a zenekar frontembere, Bono nem kevés politikai befolyását felhasználva azt is elérte, hogy Manhattan egy utcáját U2 Way-re kereszteljük. Ez valószínűleg az új album kampányához tartozik, ezért az 53. utca egy szakasza csak ideiglenesen viseli a dublini banda nevét.

Azonban ez nem adatik meg minden zenekarnak, a U2-nak sem volt hát könnyű. Ekkora tekintély eléréséig rögs út vezetett számukra. 1976-ban egy írországi hirdetőtábla falára Lary Mullen kitűzött egy hirdetést, miszerint zenekart alapít, ehhez keres tagokat. Bono Vox (Paul Hawson), Edge (Davis Evans), Adam Clayton jelentkeztek. Eleinte más bandák (Rolling Stones) számaikat játszották, később kezdték saját szárnyaikat bontogatni. Ha olyan számokat említek, mint One, With or without You, Pride, Beautiful Day, még az együttest nem ismerő diákoknak is motoszkálni kezd valami a fejében, valahol hallotta már ezen szavakat.

Miután az USA-ban is híressé váltak, indították el jótékonykodó hadjáratukat. A Band Aid- és Live Aid-koncertek tömegeket vonzottak, melyek során az etiópiai éhség enyhítésére tettek sikeres kísérleteket. Ennek eredményül Bonót II. János Pál pápa mellett Nobel-békedíjra jelölték politikai munkásságáért, amin belül azt próbálta elérni, hogy a fejlett országok elengedjék a harmadik vi-

„Kémrepülőgép, amely nem a sikert kémleli, mégis egyre magasabba száll”

lágbeli országok tartozásait. Természetesen Bono a díjjal járó egymillió dolláros jutalmat is ezen országok között osztotta volna szét. Ezen kívül a frontember lovagi rendet is kapott már az AIDS

Zeneújdonságok

Mire várhatunk 2009-ben?

Mint minden évben, 2009-ben is sok-sok új albummal kápráztatnak el bennünket kedvenc előadóink. Azt, hogy melyik albumot várják a legjobban a fiatalok, azt nem az én dolgom megállapítani, de biztosan sokan várják már Eminem visszatérését, illetve a U2, a Green Day és a Black Eyed Pease új albumát.

A várva várt nagy visszatérő:
Eminem

Marshall Bruce Mathers, ismertebb nevén Eminem 2004 novemberében nem jelentkezett új számokat tartalmazó stúdióalbummal. 2005-ben megjelentette a karrierje eddigi legjobb alkotásait összegző Best of albumot Curtain Call címmel, de azóta nem adott ki önálló albumot. Öt év kihagyás után azonban visszatér, és ha nem halogatják tovább, akkor május 19-én megjelenik legújabb nagylemeze, a Relapse, melyről az első dal a Crack a Bottle máris listavezető több helyen is. Bár ennek a lemeznek már tavaly év végén meg kellett volna jelennie, ez elmaradt. Kárpótlásul Eminem még az év végéig megjelenteti a Relapse 2-t: „A Relapse-nak már tavaly meg kellett volna jelennie, de Dre és én visszamentünk a stúdióba, hogy egy kicsit dolgozzunk még az anyagon, és végül fél évig bennragadtunk. Rengeteg új ötlet merült fel, sok új dalt írtunk, melyeket a Relapse 2-n lehet majd hallani” – teszi hozzá Eminem. (Egyébként még idén megjelenik egy új 50 Cent

és a globális szegénység elleni törekvéseiért. A U2 RED is egy hasonló kampány volt, ennek keretein belül olyan multi cégek segítségét kérték, mint a Motorola, Converse, Apple. A kampány lényege az volt, hogy a cégek saját piros termékeiből (cipők, telefonok, iPod-ok) eladott pénz 40%-át jótékony célokra költik. Nem egyszer a világszerte ismert Greenpeace szervezettel is együttműködnek.

A U2 elismertségét példázza, hogy legutóbbi Vertigo című koncertsorozatukról, a világon elsőként, 3D-s film készült. A vágás után egy másfél órás koncertfilm tárult szemünk elé, melyben a néző nem egyszer szembenézhetett az együttes tagjaival, és úgy érezhette, ő is a színpadon énekel Bono mellett. A filmet a budapesti Imax moziban is játszották.

Bár Magyarországon véleményem szerint kevésbé ismertek, a világ lemezadási tabellája azt mutatja, hogy eddig csak a Beatles és Elvis Presley tudott följük emelkedni. Itt érdemes megemlítenem azonban a Rolling Stonest és Madonnát, akik szintén tíz listavezető albummal büszkélkedhetnek a felülmúlhatatlan U2 mellett.

Ezen adathalom után remélem, rajtam kívül más huszonegyedik századi fiataloknak is felkelti az érdeklődését ez a könnyebb zenei stílusú, de mint olvashattátok, világszerte elismert zenekar.

album is, és ha minden igaz, Dr. Dre is kiadja végre ígért lemezét, a Detoxot is.)

Green Day

Persze nem csak Eminem jelentkezik új albummal 2009-ben. Ugyancsak májusban jelentkezik 2004 óta először a Green Day is. Az albumok a 21st Century Breakdown címet viseli majd, és 16 szám fog szerepelni rajta. A Rolling Stone néhány újságírója már behallgathatott néhány trackbe, és azt nyilatkozták, hogy az album politikai és személyes témákat is fészeget majd. Nos, érdeklődéssel várjuk.

U2 és a többiek

Az ír U2 együttes is több év hallgatás után jelentkezik újra egy albummal. 2009 márciusában jelenik majd meg a No Line On The Horizon-nak keresztelt albumuk, amely már a tizenkettedik nagylemezük lesz.

Júniusban várható a Fekete Borsszemek új lemezének megjelenése. Az album a The E.N.D címűt kapta, azaz The Energy Never Dies. A csapat tagjai eddig leginkább szólókarrierjük építésével foglalkoztak, de most ismét összedobtak egy közös alkotást. Kíváncsian várjuk, hogy sikerült.

Persze hosszú oldalakat írhatnék még arról, hogy kik adnak ki új korongot az idén, de ezek megjelenése még bizonytalan. A híresztelések szerint még idén jelentkezik újabb albummal Aerosmith, Michael Jackson, a Franz Ferdinand, Christina Aguilera, és a Tokio Hotel-rajongók nagy megkönnyebbülésére valószínű, hogy ők is jelentkeznek idén egy lemezzel mind angol, mind német nyelven.

HAJAS CSABA

Nyílt kártyákkal a pókerbajnokkal „Volt póker is, szóval megnéztem, hogymi ez”

Gombkötő Tamással beszélget Pataki Gábor

A SZERZŐ FELVÉTELE

Három évvel ezelőtt még a Bárdosban készült az érettségire, és – matematika OKTV-versenyeredményének köszönhetően – százszázalékos felvételi pontszámmal készülhetett az egyik legrangosabb magyarországi egyetemre. De három év alatt akár nagyot is fordulhat a világ!

☛ **Egyetemre jársz még?**

– Nem, már egy-másfél éve nem.

☛ **A póker miatt hagyta abba?**

– Igen, mert ahhoz képest nem kihívás.

☛ **Hány éves is vagy?**

– Húsz.

(A Texas hold'em sikere robbanásszerű volt az utóbbi években, boldog-boldogtalan teljes szetteket vásárolt magának, egyetemisták és családapák, baráti társaságok tagjai és ismeretlenek játszanak hétről hétre egymás ellen kis kocsmákban, házibulikon...)

☛ **Jó, de nem foglalkoztat a diploma?**

– Hát, ha a diploma maga nem is, de valamilyen pókeren kívüli pálya mindenképpen. Sok minden érdekel, de eddig semmi olyat nem találtam, amit annyira szeretnék, hogy megérné otthagyni a pókert.

☛ **Nem működött a kettő együtt, vagy csak nem akartad?**

– A Corvinusra jártam gazdálkodás és menedzsment szakra, de nem azért mentem oda, mert annyira érdekelne, hanem mert úgy gondoltam, azzal lehet komoly karriert befutni.

☛ **Aztán jött a póker...**

– Igen, ami jobban érdekelt és legalább annyira lehetőséget láttam benne az érvényesülésre, mint ha esetleg elvégeztem volna az egyetemet. Félreértés ne essék, nem azt mondom, hogy bárkinek jobban lehet érvényesülni benne, nagyon keveseknek éri meg igazán pókerezni. Bármi másból sokkal kevesebb befektetett energiával és sokkal nyugodtabban meg lehet élni.

☛ **Semmi sem tartott vissza?**

– Ha a társaság legalább jó lett volna, akkor megérte volna maradni, de enélkül mindenképpen a távozás mellett döntöttem. Elvileg még passzívon vagyok, de nem tervezem, hogy a közeljövőben folytatom.

(Gombkötő Tamás volt a Bárdosban többször az „év tanulója”, sorra nyerte a matekversenyeket, ma pedig Magyarország egyik leg(él)ismertebb pókerjátékos. 2006-ban közösségi Bárdos-díjas osztályban érettségizett egyébként...)

☛ **Egyenes ide az út a Zrínyi-versenyről, vagy csak ültél otthon, nézted Kordát, s azt gondoltad: „ez a játék nekem is menne”?**

– Nem, Korda György közvetítéseit inkább nem minősíteném, de szerencsére nem ezeknek köszönhetően találtam rá a pókerre. Három és fél éve volt valami sportesemény, már nem is tudom mi. Néztam, hogy a netes fogadóirodák-nál sokkal jobb oddsok vannak, regisztráltam is az egyikre. Ott volt póker is, szóval megnéztem, hogy mi ez.

☛ **Vak véletlen? Kisvak, nagyvak...**

– Először játszottam, „szétmáskoltam” az asztalt, és aránylag sokat nyertem... Azt mondtam, hogy jó, de ez mégiscsak a szerencsén múlik, szóval többet nem játszom. Aztán mégis játszottam, és rájöttem, hogy mennyire nagyot tévedtem.

☛ **Ha nem nyersz elsőre, lehet, hogy soha többet...?**

– Nem hiszem, de azért meggyorsította a dolgokat, az biztos. Amúgy sem szoktam annyiban hagyni semmit egy kudarc után – főleg, ha érdekel.

☛ **Mi fogott meg benne? Hogy matek az alapja, ha kapsz leosztáskor egy kör bubit és egy treff ötöst, már tudod, hogy pontosan mekkora esélyed van?**

– Nem a matek az alapja, az csak minimális része. Nem azért fontos a matek, mint sokan gondolják – számolni nem nagyon kell, vagy csak az olyan alap dolgokat, amik egy idő után már természetesek. Azonban ahhoz, hogy valaki értse a matekot, ugyanolyan logikus gondolkodás kell, mint ahhoz, hogy a pókerben vagy bármilyen más logikai játékban jó legyél. Tehát aki a suliban unalmasabb órákon amőbázott vagy sakkozott, és abban jó volt, annak érdemes ezt is megpróbálnia.

☛ **Elvileg ez is csak egy játék, és mégis...**

– Az az érdekes a pókerben, hogy a játék maga nem nagy dolog önmagában. Pénz nélkül. Azonban ha pénzzel játsszák, akkor olyannyira megváltozik, mint semmilyen más játék. Ha pókerrel, akkor

nem pókert játszol, hanem az ellenfeleidet és az ő pénzhez való viszonyukat nézed. Aki félti a pénzét, azt támadod, akit nem érdekel, azt kifosztod.

☛ **Mennyiből kezdted el játszani?**

– Nem egy nagy összegből, talán 10-20 ezer forintból...

☛ **...ma már egy nagyvakod annyi...**

– Előfordul... Főleg versenyeken játszom, ott meg változó a nagyvak. De igazából nem is a kezdőösszeg a lényeg, bármennyiből el lehet jutni a csúcsra.

(Úzásban testhosszakkal nyerne az amerikai úszófenomén, Michael Phelps, de talán nem kizárt egy Gombkötő-Phelps csata sem magyar győzelemmel. Ugyanis a sokszoros olimpiai bajnok is „rá van kattanva” a pókerre.)

☛ **Egy olimpia bajnok úszó kilométereket úszik, erősít, de hogyan készül a versenyre egy kártyajátékos?**

– Kezdetben alapkönyveket olvas, játszik, és megint elolvassa. Nagyon fontos, hogy ismétljen, mert csak így fog bizonyos dolgokat jobban megérteni. Később aztán sokkal hasznosabb, ha oktatóvideókat nézel, ahol játék közben látod a profikat. Közben magyarul is – persze angolul. Tehát aki nem tud angolul, az alából sokkal rosszabb lehetőségekkel indul.

☛ **Tehát akkor nem a Kordákat...**

– ...hagyjál már velem!

☛ **Bocs.**

– Szóval... A legjobb és legtestreszabottabb módszer pedig az, ha megbeszéled a problémákat más hozzáértő játékosokkal.

☛ **Ilyenek vannak a környezetedben, vagy utazni kell – mondjuk Londonig?**

– Nem, szerencsére jó barátom Magyarország legjobb játékosa... Turmezey Péter, alias Breeth.

☛ **Korodbeli?**

– Két évvel idősebb, bánom is, mert ő már mehet idén nyáron a Las Vegas-i póker-vébébe... Én meg nem, mert ott húszonégy év a korhatár.

☛ **Azért elkiséred, nem?**

ADATLAP

NÉV: Gombkötő Tamás
SZÜLETETT: 1988. szeptember 11.
ISKOLÁI:
József Attila Általános Iskola,
Bárdos László Gimnázium,
Corvinus Egyetem
ÉRETTSÉGI ÉVE: 2006
A Bárdos legeredményes tanulója: 2002, 2003, 2006
EREDMÉNYEI:
Budapest: European Poker Tour Side Event, 3. hely;
Barcelona: World Poker Tour Spanish Ch. Side Event 3. hely;
Bécs: European Challenge Spring Poker Festival, 7. hely;
Budapest Poker Open, 10. hely
(mindegyik 2008-ban)

– Nem, sok értelme nem lenne, hiszen sehova nem engednék be, de még alkoholt sem fogyaszthatnék... A hotelek együtt vannak a kaszinóval általában, de el vannak választva egy korláttal, és nem lehet csak úgy bemenni...

☛ **Nincs korkedvezmény? Valami, amivel bejuthatsz?**

– Semmi. Volt róla szó, hogy a válság miatt leviszik a korhatárt 18-ra, de semmi sem lett belőle.

(Azért még ott lesz jó pár világbajnokságon, erről fikarcnyi kétségünk se legyen. Szemtelenül fiatal. Az Államokban még egy sört sem ihatna legálisan, közben már az ország legjobbjai között van... Illetve pontosan hol is?)

– Nincs egy egyértelműen elhatárolható, szűk elit, főleg a nagy versenyeken nem. Minden „jó nép” elindul... És ha van is szűk elit, akkor azok nem támadják egymást. Inkább a halakat, azaz a gyenge játékosokat húzzák le. A cápák sem eszik meg egymást...

☛ **Tehát amit a tévében látunk, az már csak „mese”? A lényeg az út a végső asztalig...?**

– Igen, azok elég távol állnak a valóságtól. Hosszú órákat kell egyórás műsoridőbe belesűriteni – sok olyan fontos momentum van, ami a nézők számára kevésbé érdekes.

☛ **Ha a hal a nulla, a cápa a százaz, te hol jársz most?**

– Vannak olyan helyzetek, amikor én vagyok a hal, de azért remélem, inkább a másik végletben vagyok az esetek többségében. De ez egy érdekes kérdés. Ha abszolút nézzük, hogy mennyi a lehető legtöbb, amit el lehet érni... Breeth, akiről már beszéltem, ő a netes versenyranglistán hónapok óta a top 5-ben van, de azt mondta egy interjúban, hogy még 50%-on sincs. Tehát ez alapján én kb. 30%-on lehetek. De ha azt nézzük, hogy az összes játékos közül – akkor nyilván a legjobb 10%-ban, még ha ez nyilván kicsit nagyképpen is hangzik.

(Nem hangzik. Az igazság maximum fájhat, de nem hangzik nagyképpen. Még ha sokan irigykednek is rá. Irigykedni amúgy is csak arra lehet, aki letett valamit az asztalra. Időnként mondjuk egy royal flush...)

☛ **Szoktál statisztikákat vezetni?**

– Időnként, amikor jól megy a játék, akkor elkezdem vezetni, aztán amikor rosszabb időszak jön, akkor abbahagyom. Eddig nem voltam rákényszerítve, hogy szigorú statisztikákat vezessek, de mostanában elég peches vagyok, szóval lehet, hogy ráveszem magam, hogy minden fillért meg tudjak becsülni.

ARGÓSZÓTÁR

CÁPA (shark): erős játékos.

HAL (fish): Kezdő, rossz játékos.
KISVAK (small blind): az osztótól balra ülő ember, azért kisvak, mert még osztás előtt be kell tennie a nagyvak felét látatlanban. Az osztás akkor kezdődik meg, ha a kisvak-nagyvak beteszi a liciteket (vakon). A kisvak az első ember, aki először lapot kap, aztán a nagyvak, a többiek és végül az osztó.

NAGYVAK (big blind): a kisvaktól balra ülő ember. Látatlanban teszi be az asztalnál érvényes nagyvak szintet. Mikor beülsz egy cash-game asztalhoz játszani, bárhová ülsz is, az első lapot csak a nagyvak befizetése után kapod meg. Ezért a termék felkínálják a hely elfoglalásának lehetőségét lap nélkül is, várva a nagyvak megérkezésére.

ROYAL FLUSH: A legerősebb lapkombináció. Egyszínű tizes, bubi, dáma, király, ász lapokból áll.

☛ **Jöjjön a legtöbb olvasót érdeklő kérdés: anyagilag azért eddig sem jártál rosszul, nem?**

– Különböznem nem érné meg. Igaz, lehet, hogy más munkából egyszerűbb megélni, de aki ezt a folyamatos nyomást és teljesítménykényszert bírja, az ezt meg is érdemli.

(Meg, még ha tényleg irigylik is sokan. De a zsíros bőrön közelébe odaferkőzni nem egyszerű.)

☛ **Következő verseny?**

– Most megyek Bécsbe, aztán ha nem jön össze, akkor kicsit átgondolom a dolgot, és megpróbálok alulról építkezni megint. Mert ez így kb. az utolsó csepp lenne a pohárban idein. De ha összejön... akkor lehet szó az European Poker Tour Monte Carlo-i döntőjéről, vagy valami más európai versenyről.

☛ **Mi lesz az a pont, ahol azt mondom majd, „igen, elértem, innen már nincs feljebb”?**

– Van az a szint, de egy élet csak néhány embernek elég rá...

☛ **Sikerülhet? Van még pár jó évéd...**

– Ez a szint körülbelül tíz vb-karkötőnél kezdődik, rövid időn belül semmi esély rá. Negyvenéves koromra csoda lenne, sokkal inkább kétszáz éves koromra...

(Nevet. Azért szurkolunk neki. Minden évben van 50 vb-karkötős verseny, a győztes kap egyet. Igaz, mindegyiken „ezer+x” ember indul...)

– Július elején van a főverseny, ennek a győztese a világbajnok...

☛ **...és ha ezt megnyered, hátrádólhatsz, hogy a csúcson vagy...**

– Nem teljesen, de van, aki így tesz. De mostanában ennek már nem olyan nagy a presztízse, mert indulnak kb. nyolcezen rajta, és aki azon a héten a legjobb és a legszerencsésebb, az nyer. Inkább azokat ismerik el, akik sokszor képesek odaérni a jó helyekre.

☛ **Csak most lett ekkora divat a póker, vagy húsz év múlva is meg lehet belőle élni?**

– Biztosan meg lehet majd akkor is élni. Abba hagyni biztosan nem fogom, de valami mást is fogok addig csinálni mellette. Valami biztosabbat. Vállalkozást például.

☛ **Milyet? Mondjuk például egy Pókeriskolát?**

– Éppen az is lehet. Volt már olyan oldal, ahol fizettek volna azért, hogy oktassak, de ez most még nem igazan érdekel. Valószínűleg majd valami pókeren kívül.

☛ **És addig? Mi motivál?**

– Pénz, dicsőség, presztízsz. Szigorúan ebben a sorrendben.

PATAKI GÁBOR

Egy egyetemista bárdosos tollából (harmadik, befejező rész)

Tanulmányaink időszaka

NÉGY óra volt. Csütörtök. A telefonom ellentmondást nem tűrően jelezte, hogy új nap kezdődik, ideje lenne kimászni az ágyból. Miközben hatalmas megpróbáltatások árán lefejtettem magamról a takarót, hunyorogva néztem ki az ablakon. A napsugarak elkeseredett harcukat vívták a felhőkkel, az autók meg egy hatalmas masszát alkotva vánszorogtak hazafelé. Délután négy óra volt.

A tükör nem ismert meg, illedelmesen bemutakoztam. A szemben álló srác egy ideig furcsán megegytetett, aztán ő is úgy döntött, fogat mos. Megmegigazítja a haját. (Köztünk legyen mondván, igen gyűrött volt az arckifejezése.) Nos, aki azt hiszi, hogy az egyetemisták élete csak játék és mese, annak félig igaza van. Az egyetemisták élete játék, de az csak mese, hogy bejárnak minden órájukra.

A jogi kar HÖK-je igen aktív. A HÖK a hallgatói önkormányzat magyarul, azaz a DÖK 2.0. Minden év októbere azzal indul, hogy az egyik előadást megszakítva kiáll 10-15 ember a nagyelőadó elejére, s mindegyik közli, hogy ő mostan megváltja a világot. Ígér fűt-fát, hallgatói összefogást, a jelenlegi HÖK-elnök rezsimjének megbuktatását, átfogó büféreformot, ingeny szigorlati ötösöket. Maga a választás a parlament varázsát csempészi a szívekbe, mindenki kiabál, minden második szék üres, s végül egy ígéret sem valósul meg. Hogy aztán mit csinál egyébként az évente választott testület, arról ötletem sem lenne, ha nem szervezne bulikat. Mert hogy az „ÁJK-HÖK bemutatja” minden plakáton fent van, s mivel szinte minden héten van új bemutatni való egy új plakáttal egyetemben, így legalább sejti az átlagpolgár, hogy mire is kapja fizetését a választott képviselőtestület.

A jogászképzés szerte az országban tíz féléves, s átlagosan öt-hét évig tart. A HÖK azonban az alapesetet veszi figyelembe, ezért a „felezőbuli” két és fél év után dübörög. Matematikailag inga-tag lábakon áll a dolog, mert az évfolyamok fele általában nem öt év alatt végzi el az egyetemet (csúszás, külföld, passzív félév), tehát a tényleges tanulmányok felezése gyakran csak a harmadik évet követő nyáron van, de ez persze senkit sem zavar: feleztünk, kérem!

És akkor a kökemény valóság arról, hogy hogyan zajlik egy ilyen buli.

1. rész: A legtöbbben bemennek délelőtt az egyetemre. A tudásszomjas ifjúságot elképzelve könnyű szöki az ember szemébe, bár azért hozzátesszem, hogy nem árt tényleg ott lenni délelőtt, mert itt dől el, hogy hánykor és hol találkozunk a csoport. A többiek odahaza készülnek lélekben az estére, várva az sms-t a találkozás adataival.

2. rész: A csoport fél órával a megbeszélte időpont után már gyülekezik az adott helyen. Ez általában esti nyolc-fél kilences magasságot jelent. Ekkor kezdődik az „alapozás”. Ez az egyetem környékén lévő vendéglátó-ipari egy-egyben zajlik, ahonnan könnyen megközelíthető

tömegközlekedve a buli helyszínre. Szóval kocsmázás. A buliban ugyanis drágán lehet csak inni. A kocsmában alapozza meg a társaság a hangulatot. Sörök, rövidkek, koktélok, s egy-egy narancslé is lecsúszik. Utóbbi vodkával.

3. rész: Utazás A pontból B-be. Indulás fél tizenkettő környékén a buliba. Metróra, buszra tartanak ilyenkor a jövő értelmiségije, s az éjszakai utasok látják, jó kezekben a jövőjük. Tudásszomjtól izzó egyetemisták lépik el a járművet, bár látszik rajtuk, éppen nem szomjasak.

4. rész: A buli. A buliban szétszóródik a csoport, kisebb egységekre bomlik társaság. Retro rész és karaoke-szoba, fotelek a megpihenni vágyóknak, italakciók az alapozásra építkezőknek. Tánc, ének, nóta, móka.

5. rész: „Szomorú a hazafelé út...” A felezőből

4-5 óra között estünk haza. A Ferenciekén ácsorogtunk fél ötkor egy barátommal, én vettem magamnak egy éjjel-nappaliban 390 forintért fél liter száz százalékos narancslevet, s meglepődve állapítottam meg, miközben szürsölgettem, hogy ezt én mindig is „tök drágának” tartottam... Egész este ötszázért ittuk a söröket. Barátom megnyugtattot, hogy a sör tele van B-vitaminnal.

6. rész: Másnap szemináriumon összeáll a nagy egész – megtudjuk, kivel mi történt. „Á, nem volt semmi...” „Hazakisérted?” „Táncoltál vele? Ehh, és milyen színű a szeme?...” Ki kivel mit... (Az, hogy valakinek a többiek mesélik el, hogy mi is történt vele, igen ritka, bár nem példa nélküli.)

A felező után tehát négykor keltem. Délután négykor. Aznap volt két előadás, amin értelemszerűen nem vettem részt. De ezzel többen így voltunk.

Előadásokon egyébként általában ugyanaz az alapmag ül bent. Na, nekik jó eséllyel summa cum laude (értsd: 4,5-5 közötti átlagú) diplomájuk lesz. Summa cum laudera pályáznak még rajtuk kívül azok az emberek is, akik azért nincsenek ott az előadáson, mert otthon tanulnak. A többiek pedig vérmérsékletüktől és szerencsecsillaguktól függően végeznek majd a végén summa cum laude, cum laude (3,5-4,5) vagy rite (-3,5). És persze van az a hallgatótípus, melyből minden

csoportban található egy. (Szerintem direkt így osztják be...) Minden vizsga előtt sír egy kiadósat az egyik ismerőse fülébe, hogy nem tud semmit, végül természetesen ötöst kap. Az agya „kontrolcé-kontrolvé” (azaz szó szerint adja vissza a törvényeket), szerencséje is káprázatos. Mindig jó tanárhoz kerül, s mindig jót húz. Népszerűsége azért töretlen mégis, mert szerencséjére ezen tulajdonságai két ipszilom kromoszómával, hosszú combokkal, arányos felsőtesttel és gyönyörű szemekkel párosulnak...

A tanulmányi időszak egyébként érdekes. Elvileg ekkor tanul az ember. De ha a szemináriumokon nem kényszerítik rá, akkor ritkán áll neki. Mert bár minden ezerszer elátkozott vizsgaidőszak után megfogadjuk, hogy „most előre fogok tanulni”, persze egy fél hónap után már az „ej, ráérünk arra még” életérzés kerekedik felül. Így is van elég zéhá, beszámoló, kiselőadás. Nincs idő unatkozni. De aki meg egyetemista, és akár csak egy napot is végigunatkozott volna, az vessen magára. Heti legalább négy napon biztosít az egyetem hallgatnivalót, ott

vannak a barátok, a csoportos megmozdulások, hétvége ott a család, s az otthoni barátok, hetente egyszer szerveznek bulit, be lehet ülni bármikor egy kávéra, TDK-k (tudományos diákkörök) szerveznek extra előadásokat. Ha ezek után bárki is nihilt mer emlegetni...

Szerettem bárdosos lenni. (Lehet, ezért páran most megköveznének, de ezt komolyan mondom.) Ám el kell ismerni, nagy igazságot mondott az akkori dékán a gólyatáborunkban: „Hölgyeim és Uraim! Életük legszebb, legemlékezetesebb, legmeghatározóbb öt éve előtt állnak. Rengeteg vidámság, életre szóló barátságok, áttanult éjszakák és időnként néhány könnyesepp vár Önökre. Élvezzék ki minden percét!”

Háromrészes, az egyetemi életet – helyenként kissé görbe tükrön át – bemutató sorozatom ezennel véget ért. S mi mást mondhatnék a végén, Kedves Olvasó, mintsem azt, hogy ezek után találkozunk a felsőoktatásban! De addig azért tessék megírni minden matekleckét!

PATAKI GÁBOR

Buszos napló

Kaland vagy közlekedés

ELŐBB-utóbb minden diák életében eljön a pillanat, amikor valamilyen okból kénytelen igénybe venni a tömegközlekedést. És mivel kis városunk helyi közlekedési lehetőségei enyhén szólva is korlátozottak – villamost vagy metró-t Tatabányán természetesen nem találsz –, marad a busz. Sokaknak a buszozás csak annyit jelent, hogy egy nagy, guruló dobozzal eljutnak A pontból B pontba. De valójában a buszozás sokkal több ennél. Hiszen gondoljunk csak bele, egyetlen bárban vagy diszkóban sem kerülünk ilyen közeli kapcsolatba ennyi idegen emberrel. A buszozás kaland. Egy olyan élmény, amit mindenkinek át kell élnie legalább egyszer az életben.

Vegyünk egy átlagos iskolai előadási napot (hogy drága Volán menetrendünket idézzem)! Reggel elindulsz a buszhoz. Gyorsan trappolsz végig a buszmegálló felé tartó úton a jéghidegben (esetleg a zuhogó esőben), amikor meglátod, hogy az áhitott(?) jármű már bent áll a megállóban. Gyorsítasz a tempón (úgy is fogalmazhatnák, hogy futsz a buszhoz), és már közel jársz a felszálláshoz, amikor a sofőr becsukja előtted az ajtót, és elindul. Hiába a dörömbölés a busz oldalán, ezt bizony lekésted. Mire megérkezik a következő járat, valószínűleg már annyira összefagytál, hogy mérgeledni sincs energiád. Természetesen pár perc elteltével megérkezik a többi potenciális utazó is a buszmegállóba. Az egyikőjük az orrod alá fújja a cigifüstöt (hiszen Magyarországon nem illegális közterületen pöfékelni), a nyugdíjas néni pedig azt hiszi, nincs jobb dolgod, mint megbeszélni vele a reumáját. Mindeközben a melletted álló feketekabátos, bakancsos fiú bömbölteti a telefonján kedvenc rockbandája legújabb slágerét. Csoda, ha fejfájás nélkül megúszod a dolgot. Végre befut a busz, ami természetesen, mint mindig, most is tele van. Nagy nehezen felküzdöd magad a temetőbe igyekvő, virágokkal megpakolt néni mellé, aki rögtön rázendít a szokásos nótára: „Miért van megint ennyi diák a buszon? Idenyomja a táskáját, nem férek el tőle. Ezek a mai fiatalok!” A legfontosabb kérdést azonban nem teszi fel magának: Ő miért van a buszon? Mi kénytelenek vagyunk ezzel a busszal közlekedni, ha csak nem akarunk elkésni az iskolából. Ami pedig a hátizsákokat illeti, mi sem jövedvünkől pakoljuk úgy teli. Ha ez még nem lenne elég, az ellenőr pont ezt a buszjáratot választotta az igazoltatáshoz. Már éppen kezdene előnteni a büszkeség, hogy egészen a busz közepéig küzdötted magad, amikor egy új utas előlről elkezd kiabálni, hogy menjetek beljebb, mert már nem férnek fel. Ekkor szabadul el csak igazán a pokol. Az önértesebbek visszakiabálnak, hogy nincs hová menni, a többiek pedig hátulról lökdösnek még beljebb. Az, hogy már felkenődtél az ajtóra, vagy hogy valaki nekiperéselte a kezedet az egyik kapaszkodónak, senkit sem érdekel. Na mindegy, még pár megálló, és végre leszállhatsz.

•••••
Előadásokon egyébként általában ugyanaz az alapmag ül bent. Nekik jó eséllyel summa cum laude diplomájuk lesz.

Régen álláshirdetés volt, ma karrieriroda
HAT-NYOLC ÉVIG TANULSZ, HOGY ESÉLYED LEGYEN A KIVÁLOGATÁSRA

FOTÓ: INTERNET

FORRÁS: INTERNET

Gondolkodom, tehát ott voltam

Idén kilencedik alkalommal került megrendezésre január 23 és 24 között az Educatio 2009 Nemzetközi Oktatási Szakkiállítás a budapesti SYMA Sport- és Rendezvényközpont tízezer négyzetméter összterületű csarnokaiban. Az Oktatási és Kulturális Minisztérium által támogatott kétnapos kiállításon hazai és külföldi felsőoktatási intézmények mellett tankönyvkiadók, közoktatási és szakképző intézmények, nyelvviskolák, taneszkögyártók és -forgalmazók is képviseltették magukat.

Ekkor vár rád az utolsó próbatétel, amit ha kiállsz, túlélted az utat. Át kell verekedned magad a tömegben, és valahogy le kell küzdened magad a buszról. Higgyétek el nekem, a leszállás ilyen helyzetben művészet! Aztán egy fél nappal később az egész kezdődik előlről, csak éppen hazafelé.

Ezek mind olyan átlagos esetek voltak, hogy egy rendszeresen busszal közlekedő semmi érdekeset nem lát bennük. Szeretném azonban elmesélni néhány egészen vicces élményemet is. Még kezdő buszos voltam (azt hiszem, talán egy hónapja vettem rendszeresen igénybe a Vértes Volán szolgáltatásait), amikor barátnőmmel moziba indultunk. Már a buszon jó kedvünk volt, és természetesen beszélgetni kezdtünk. Egyszer csak azt vettük észre, hogy a mögöttünk utazó két nyugdíjas néni veszekedni kezd. Nem lehetett nem hallani, hogy azon veszték össze, szabad-e nekünk beszélgetni a buszon. Az egyik néni állította, hogy mi ezzel megzavarjuk az ő nyugalmát. És egyébként is, a sok diszkózene miatt már nem hallunk rendesen, ezért beszélgetünk olyan hangosan. A másik néni kedvesen a védelmébe vett minket. Szerinte mi még fiatalok vagyunk, hadd szórakozzunk. Egy másik délután gyanútlanul tartottam hazafelé a busszal, meglepő módon még ülőhelyet is sikerült találnom. Kényelmesen dőltem hátra az enyhén repedezett, firkás bőrülésen, és kinéztem az ablakon. Hirtelen úgy meglepődtem, hogy szólni sem tudtam. Hiszen azt láttam, hogy a négysávos út közepén, közvetlenül a busz ablaka alatt egy huszonegy éves fiú lohol. Körbenéztem, hogy vajon csak nekem tűnt fel? Ekkor láttam, hogy minden utas azért drukkol, hogy a fiú elérje a buszt. Sajnos nem sikerült neki, de a futásban úgy kifáradt, hogy úgy ahogy volt, leült a buszmegálló betonjára. Az utolsó kis történetemmel igazából tanácsot szeretnék adni azoknak, akik a barátaikkal utaznak a buszon. Bármennyire nehéz is kapaszkodni, ne hagyjátok, hogy belétek fogódzkodjon a barátnőtök, mert nem lesz jó vége. Amikor első alkalommal hagytam, egy kislány ölében kötöttem ki, másodszor pedig egy öreg bácsiéban.

Tudom, hogy a buszos közlekedés sokszor nyugnek tűnik. A fagyoskodás a buszmegállóban, a tömeg a buszon, az a sok-sok atrocitás, mind-mind idegtépő. De higgyétek el, ha pár nappal, héttel vagy hónappal később visszagondoltok a fent említettekhez hasonló esetekre, jól fogtok nevetni rajta! Szóval vessétek bele magatokat a tömegbe (szó szerint), és gyűjtsétek a kacagató sztorikat! Kalandra fel!

MIHÓCZY MERCÉDESZ

Az ingyenesen látogatható rendezvény elősősorban a végzős középiskolai diákokat célozta meg, de szülők és tanárok számára is eredményes lehetett a látogatás. A színvonalas kiállításon az érdeklődők első kézből kaphattak információkat az általuk kiválasztott egyeteméről, főiskolájáról. A felsőoktatási standoknál jelenlegi hallgatók osztották meg személyes tapasztalataikat, míg érdekes tudományos kísérletekkel szórakoztatták a bámméskodókat. A Semmelweis Egyetem ingyenes fogászati szűrése, a Kodolányi János Főiskola jazzkoncertje és az interaktív tábla kezelésének bemutatása csak néhány morzsa a rengeteg csábító program közül, mellyel a szervezők nemcsak hasznossá, hanem szórakoztatóvá is tették az eseményt. A színpadon folyamatosan zajló, oktatási szolgáltatásait népszerűsítő előadásoknak és

a kisebbeket megcélzó játékos foglalkozásoknak is köszönhetően lendületes, gördülékeny volt a kiállítás. A tömeg igazán nem volt elviselhetetlen (csupán az ELTE óriásstandja körül állt meg a sor), valamennyi kiállító kedvesen mosolyogva ajánlotta segítségét, amint valaki lassítani kezdett asztaluk előtt. Többen tanácstalanul sétálgattak eltelve a sok látnivalóval, ám olyanok is akadtak, akik türelmetlenül hátrahagyták komótosabb szüleiket, és célirányosan törtek előre. Több külföldi egyetem is szolgált magyar nyelvű felvilágosítással arra az esetre, ha a bátortalanabbak nem mernének az idegen nyelven beszélő kiállítókhöz közeledni. Tíz perc alatt kétkilós brosúrákötéggel volt tele a keze mindenkinek az egészen agresszív szórólaposztogatók meglepedésére, akik még akkor is a kezembe nyomtak egy lapot, ha már kétszer vettél tőlük.

A két nap alatt megjelent 40.000 látogató körében a jogi, gazdasági, kommunikációs és idegenforgalmi képzések bizonyultak a legnépszerűbbeknek. Bár a rendezvény tökéletes alkalmat adott arra, hogy kiválasztott szakodról személyesen is érdeklődhess, aki mindenféle előzetes terv és elképzelés nélkül érkezett, nem valószínű, hogy itt érte felismerés, amitől konkrétan kirajzolódott fejében a jövője. Természetesen minden intézmény csúcscsúpernek és a számodra legmegfelelőbbnek mutatta saját szolgáltatásait, amit a precízen megszerkesztett propagandának és a gyönyörűen kivitelezett leírásoknak nem is volt nehéz elhinni. Ezzel együtt is érdemes a továbbtanulni vágyóknak figyelmet szentelniük a kiállításra, különösen a jövőre megrendezendő tizedik, és ezért még több extrát ígérő alkalomra.

GICZY CSENGE

Nagyító alatt

Berekfürdőre látogatott el március 27-én a 10. c osztály. Egy a hétvégét felölelő (ki)képzésen vettek részt, amit a Nagyító Alapítvány szervezett. A korábbi években az iskolából már három osztály végigcsinálta ugyanezt a képzést, de hogy mit álltak ki, az csak most lett világos. Ez az osztálykirándulásnak álcázott csapatépítő tréning rendszeren elfárasztotta a kitarító bandát, nem is szólva a négy és fél óras buszoszjáról a végtelen

Nagyalföldre oda-vissza. Ugyan a négy fal között töltötték idejük nagy részét, mégis úgy érezték magukat a szellemi megterhelés miatt, mintha egy kiadós edzőtáborban csináltak volna végig. Kiscsoportos és egész osztályt megmozgató foglalkozásokon vettek részt, a programok a teljes idejüket lekötötték. Pénteken este hattól este tizenegyig, szombaton reggel fél nyolctól este tizenegyig, vasárnap reggel fél nyolctól fél egyig gondoskodtak a szervezők arról, hogy csak a csapatépítő-önismeret-társismeret búvkörében forogjanak a gondolataik. Illetve azért enni hagyták őket,

sőt egyszer egy egyórás szabad programra is futtatta. Most még az átélt megpróbáltatások hatása alatt vannak, de végül is volt kacagás, játék, meghatódás, kiborulás és sok-sok kártyaparti, mint ahogy az egy rendszeres osztálykirándulástól elvárható.

Tanulásgként mit mondhatnánk? A nagyító programot továbbra is ajánljuk minden bárdosos újoncnak, de szigorúan csak erős idegzetűeknek.

FOTÓ: SZÉDELI JÓZSEF

Aktív sportélet a Bárdosban

Volt és lett

Iskolánkban régen aktív sportélet zajlott, aztán – mint általában – egy mélypont következett, de a nap fényes sugarai ismételten megcsillantak sportolóinkon. Legutóbb az érmeiken is! A jelenlegi sporteredményeikről, a terveiről és a sport fontosságáról Varga Petra tanárnót kérdezte JUHÁSZ SZABINA, az alábbiakban a kérdésekre adott válaszok szerkesztett változatát közöljük.

„Rengeteg sportágban indultunk a diákolimpia terén, és a legtöbb csapat bejutott a városi selejtezőbe, onnan pedig az erős mezőnyből cseppet sem könnyű módon a csapatok a megyei döntőben is próbára tehetők az ügyességüket.

Február 24-én zajlott a fiú kézilabda megyei döntő, ahol csapatunk egygólos vereséggel a második helyre kényszerült. Ez csak azért bosszantó, mert ezt az ellenfelet már egyszer legyőztük, de szomorkodásra semmi ok, hisz ez már egy lépés volt előre, amit az alaposabb felkészültség tett lehetővé. A fiúk igen erős mezőnyben játszottak, mert a többi csapat játékosai szinte mind igazoltak voltak, a mi csapatunknak csupán fele játszik igazoltan. A mérkőzések Ácson, Tarjánban és Tatabányán a sportszarnokban játszódtak. A játékidő kétszer húsz perc volt a mérkőzéseken.

Sok fiút érdekel a kézilabda, ezért lehet belőlük válogatni. A csapatba való bekerülés célkitűzés is lehet, hiszen egy jó csapatban ki ne szeretne benne lenni, és ezen keresztül sportélményeket gyűjteni, amit utána az élet minden területén tud alkalmazni, legyen szó erőnlétről és kitartásról.

Kevés lány választja a kézilabdát csapatsportnak, hisz ez egy durvább, „férfiasabb” sportág, amire a „nőies” lányaink nem vevők. A lányok inkább a röplabdára vevők, de olyannyira, hogy idén több korcsoportban is tudunk indulni a lány röplabda terén. A 4-5-6. korcsoportban

FOTÓK: SZÉDELI JÓZSEF

szerepeltünk, ahol több mint 30 lány érintett. Minden korcsoport eredményesen szerepelt. A kisebbekkel a városi és a megyei mérkőzéseket megnyerve az országos elődöntőre készülünk, ami március elején lesz, ehhez tizenöt mérkőzést kellett megnyernünk. Idáig a csapat veretlen, és mindig nagy fölénnyel sikerült győzedelmeskedni, ezáltal a lányok is kezdenek magukban még jobban hinni. A környéken a legjobbak vagyunk, és az is motivációs tényező, hogy egy ilyen jó csapatba lehet bekerülni. Könnyebbségnek mondható, hogy a meccsek főként hazai pályán zajlottak, hazai közönséggel. Ám a siker titka a fegyelmezettség, a rengeteg gyakorlás és a legfontosabb, a szorgalom.

A tornaterem jól felszerelt, a legtöbb eszköz megtalálható, de néha labdahiány lép fel, de ha

háromszor ennyi lenne, az sem lenne elég. A tornaterem mérete nagy előny, hisz nem mindegyik iskolának van ekkora.

Az elmúlt években nem volt ilyenfajta sportélet itt, és most elkezdtünk valamit építeni, és biztos vagyok benne, hogy a továbbtanuló diákok az iskolaválasztásnál figyelembe fogják venni a csapatok eredményes teljesítményét. Ez a kép idevonzza majd a nemcsak jól tanuló, hanem egyben jól sportoló diákokat is.

Mindemellett a legfontosabb, hogy minden gyerek szeressen mozogni, sportolni, eredménytől függetlenül, mert már magában az siker, ha úgy kerülnek ki a suliból a leendő fiatal felnőttek, hogy értéket képvisel az életükben a sport, a mozgás és mi, testnevelők.”

Sítáborban a bárdososok!

Elérkezett a nap, amelyre lassan fél éve vártunk: a sítábor napja. Február 18-án korán reggel a havas parkolóban egy seregnyi gyerek áll álmos arccal, ki-ki egy-kettő-három csomagot szorongatva. Mikor már túl voltunk a csomagok elrendezésén, mindenki a buszon ült, és a könnyes búcsú is megtörtént az ősökkel, végre valahára elindultunk.

Az idei sítábor során az ausztriai Praebichbe utaztunk Varga Petra és Katonáné Téglás Zsuzsanna tanárnókkal, hogy téli sportokkal töltsük az időt tanulás helyett. Hat óra fárasztó buszozás után meg is érkeztünk. Pályaszállásunk volt, így nem kellett a felvonóig buszozni, s még aznap délután felcsatlakozhattunk a sílécet, snowboardot, s irány a hegy.

A kezdőknek az első délután élménydús volt: tapostak, estek, keltek, hóéke minden mennyiségben. Nem mondom, hogy ez a legkellemesebb része a sítanulásnak, de az alapokat biztosan kell tudni, akár az egyszerűt. Nem értettük, hogy az egyszerű mozdulat, hogy a bal lábunkat a jobb után tesszük, miért olyan bonyolult, ha

az ember fia-lánya lábán egy síléc fityeg. De hamarosan túllendültek a nehézségeken, és nagyon hamar belerázódtak, és ráéreztek a síelés izére. A haladók is vidáman siklottak le a meredekebb pályákról. A carving technika rejtelmeibe próbálták beavatni minket. Ha elfáradtunk, bementünk a szállásra, ahol forró teát ittunk, majd újult erővel tértünk vissza síelni.

A nap végére kellemesen elfáradtunk és sikerélménnyel telten cipeltük hátunkon a sílécünket, mit sem törődve annak nagy súlyával. Alig vártuk, hogy elérkezzen a vacsora ideje. Nem számítottunk valami extra finom ételre, hisz egy táborban nem az „anyu főztje” a megszokott, de nagyon kellemesen csalódtunk. A vacsora ugyanis nagyon jó volt és nem csak az első nap, hanem szerencsére egész végig. De többünknek nagyon kevés volt.

Az időjárás igazi téli arcát mutatta minden nap, szakadt a hó éjjel-nappal, rettenetesen fújt a szél. Fáztunk, amikor felvonóztunk, és foga volt a szélnek, amikor suhogtunk lefelé a lejtőn, mégis alig lehetett minket levonszolni a pályáról.

Ez a néhány nap hamar eltelt. Szerintem mindenki elégedett volt a pályával, a szállással, kitartó kísérőtanáraink pedig főleg velünk. Épen-egészségesen szállítottak haza minket. Köszönjük! Jó volt egy hétre megszabadulni a tanulástól és kikapcsolódni. Örömmel utaznánk jövőre is.

ORLOVITS PÉTER (9. D)

